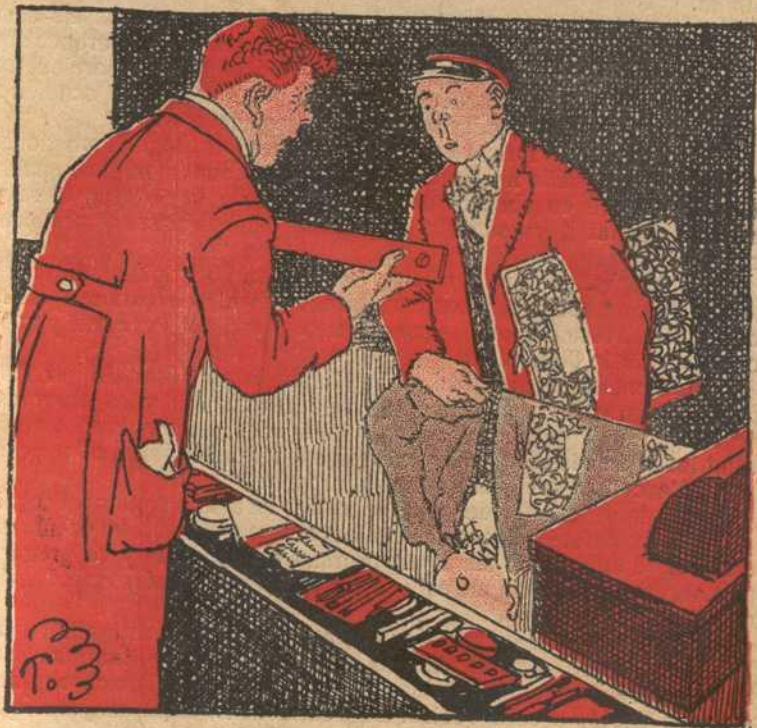

- El trobo molt car, cinquanta cèntims.
— Ha de fixarse en que es un cas de regl a... sense excepció.

Bo y aixerit

FENELÓN, que va ser arquebisbe de Cambrai y preceptor del duch de Borgonya, fill de Lluís XIV, ajuntava a una gran austeritat de costums una amabilitat y una dolcesa que'l feyen benvoler de tothom.

Una vegada, trobantse a Amiens y havent esmersat tots els seus cabals en almoines, perque era caritatiu en extrem, el bon arquebisbe va posarse a rumiar de quins medis se valdria pera proporcionar-se medis ab que remeyar la desgracia dels necessitats que acudien a casa seva a professó feta, sense que'ls podés socórrer.

Mentres estava capficat en aquestes reflexions, algú li va donar noticia de que aquella nit l'intendent d'Amiens donava en el seu palau un esplèndit ball en obsequi de les senyores de la ciutat, y la seva generosa caritat li va sugerir la pensada d'aprofitarse de semblant ocasió.

Així, donchs, quan va arribar el vespre, en lloch d'anarsen al llit a les deu, com tenia per costum, va ordenar al seu cotxer — ab la natural estranyesa d'aquet — que enganxés els cavalls al cotxe y que'l portés al ball de l'intendent.

Quan Fenelón va arribarhi, el ball havia ja comensat. Al fer l'arquebisbe aparició a la sala, la dansa va interrompre's y les senyores, que anaven superbament vestides y enjoyades, tement que'l virtuós prelat les reprobés per aquella excessiva ostentació, varen córrer com un vol d'aucells a amagar-se a la sala propera.

L'intendent, sabedor de lo que succehia, va anar a trobar tot seguit a Fenelón, y després d'haverlo saludat respectuosament, va excusarse de rèbrel en mitg d'una festa tan profana com aquella y va pregarli que's servís passar a un altre lloch pera parlar de l'afer que l'havia dut allà.

— No, no's tracta de cap afer — va respondre ab naturalitat l'arquebisbe, — però dech fervos una confessió. Tinch vuitanta anys, y jo voleu creure que may he vist cap ball? Heusaquí l'únic obgecte que m'ha portat a casa vostra. Digueu, donchs, a les senyores que tornin a la sala y que fassin lo meteix que farien si jo no hi fos. —

Les dames de primer varren resistirse un xich, més a la fi anaren entrant unes darrera les altres, acabant per acostarse a l'arquebisbe, de la senzillesa y jovialtat del qual quedaren encantades. Ben prest la música tornà a tocar y va recomençar el ball.

— Us prego un instant d'atenció, senyores — va dir Fenelón, alhora que feya una senyal als músichs de que paressin de tocar. — Vosaltres passareu aquesta nit entregades a la dansa, mentres els meus pobres no tenen pa y vessen llàgrimes. Jo prego a n'aquells que's diverteixen que fassin per aixugarles. Heusaquí la bossa dels meus pobres; guaita: aixuta, escorreguda...

— Nosaltres us l'omplirem de bon grat, monsenyor — digueren les senyores, — mes ha de ser a condició de que heu de ballar.

— Ab molt gust, — feu el prelat, que pensava no més que en els seus pobres.

Y acte seguit va donar el tom per la sala, començant la capta, que va ser més abundanta de lo que ell meteix se creya.

Aleshores va ferse recort al prelat de mantenir la promesa de ballar que havia fet.

— He promès que ballaria y ballaré — va respondre somrient Fenelón; — mes m'havia descuidat de dirvos que són dos els dies de la setmana en que tinch feta prometensa de no ballar... ¿Quin dia es avuy?

UN NOU PARA-CAIGUDES

La preocupació actual dels qui's dediquen als estudis d'aviació, es trobar un aparell que eviti les innombrables desgracies ocasionades pels contratemps de la navegació aèrea.

Reproduim avuy l'inventat pel baró d'Odkolok. Consisteix en un canó ab un cartutxo, que en el moment d'ocórrer el percañ se dispara, enportantse a l'aviador, el qual baixa paulatinament sospès del para-caigudes. Les probes, fetes ab un maniquí, han donat resultats magnífichs.

— Dimars, monsenyor.

— ¿Dimars? ¡Oh, sí que'm sab greu! Justament es un dels dos dies que us deya... Però si això es un impediment per mi, no ho es per vosaltres, senyores; ab això, balleu y què us divertiu forsa.—

Y mentres el ball recomensava més animat que may, el bonadós y aixerit arquebisbe va retirar-se, satisfet d'aquella vetlla que, havia sigut tan ben aprofitada pera'ls pobres.

ABECÉ

QUAN els tres Reys d'Orient arribaven a Bethlem per adorar al Bon Jesús y oferirli or, encens y mirra, el més jove de tots, que era atravessadís com una llansa y poch afectat d'ésser el darrer enlloch, trepitjà de tal manera que passà al davant dels altres dos. Al moment d'adorar volgué ésser el primer. Mes quan s'aixecà dels peus del Bon Jesús la barba li va ésser tornada blanca, blanca, y això que abans la tenia negra, negra. Així li va arribar perque, essent el més jove, havia volgut ésser el de davant.

Ara aneu vosaltres a fer passar els vells tot darrera.

MOSSÉN ANTONI M. ALCOVER

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica'l tercer folletó de la preciosa noveleta "Vida y aventures den Jordi Bel". Ab aquet Suplement se regala'l conte complet "Els ulls del drach", de l'Alexandre Barba.

Versos de riura

L'aerostatoterapia

Mister Beck, de l'Academia de Ciències de Birmingham, als doctes que la componen ha presentat un treball preconitzant un nou mètode de la ciència de curar que ha causat a tot Europa una impressió colossal. Rès de drogues ni potingues, rès d'exercici ni banys, rès de fregues ni massatges y rès d'aigües minerals. L'aerostatoterapia, que es el sistema inventat per l'esmentada eminència, té aplicació principal contra la tuberculosi,

dita tisis pulmonar. Als seus clients no'ls envia, com fan d'altres, a Carlsbad, sinó que'ls porta a l'aeròdrom, els recepta un bon Farman, els posa estirats a dintre a sobre d'un matalàs, y engegantlos cap als aires els obliga a volejar quatre o cinch hores al dia com a dosi prudencial. El doctor Beck assegura que, amb un mes de practicar aquest novíssim sistema, la curació es radical. La sola *cuantra*, fins ara, es que aquells que ho han probat, abans de la quarta *toma* han tingut un daltabaix y s'han trencat l'espinada de resultes del patach. Mes a l'obgecció podria el doctor Beck contestar, que s'han mort de la caiguda, però de la tisis, ¡cap!

NYIC

Les invencions maravolloses del sabi doctor Garlamolt

Un espectacle sensacional

COM recordaran els meus volguts lectors, el sabi doctor se passà tota la nit en vetlla rumiant la manera com podria ferse baixar de la xemaneya a n'aquell lladregot que havia pres allò com un castell,

procurant ferlo baixar en bon estat, a fi de que podessin ferli tornar els bitllets que havia robat.

Tota la policia estava destinada pels voltants de la xemaneya y allí havien permanescut tota la nit, mentres el doctor Garlamolt, tancat en el seu despatx, anava rumiant el medi de lograr la solució desitjada.

El detective Flairabé, impacient al veure la tardansa del doctor,

intentà dues vegades fer pujar un policia per l'interior de la xemaneya, però tan bon punt ho intentaven, el lladregot engegava un tret desde dalt pel forat, lo que resultava molt perillós pera'l policia, ja que en aquelles condicions era tret segur.

Una gentada extraordinaria ocupava tots els voltants, puig havia corregut la veu de que aquell matí'l sabi doctor aniria personalment a fer l'experiencia del seu invent.

Després de molta estona d'esperar, se feu un moviment en la multitud y un murmur s'alsà de totes les boques:

— ¡El doctor Garlamolt! — deya tothom.

En efecte, el nostre sabi doctor acabava d'aparèixer ab una escopeta al coll, tranquil y satisfet com si se'n anés de cassera.

El detective Flairabé sortí a rèbrel, però al veure que'l sabi portava una escopeta al coll, va exclamar desilusionat:

— ¡Home, pera això no calia que'ns fes esperar tant temps! Com vostè pot comprendre, tots tenim armes, y si haguéssim volgut ja no's can-

taria gall ni gallina del lladre. Però no's tracta d'això, sinó de cas-sarlo de viu en viu.—

El doctor Garlamolt li contestà ab un somris despreciatiu, afegint:

— ¡No corri tant, home! Pera portar la solució que vostè suposa, tampoch m'hauria passat la nit rumiant. Si vostè té confiansa en mi, ja veurà com de tot ens sortirem bé.—

El detective se'l mirà ab mirada penetrant y li digué:

— ¿M'ho promet?

— Li asseguro.—

El doctor s'avensà. La multitud, apinyada, l'aplaudí com sempre, prometentse un espectacle sensacional; però al veure que'l doctor no portava altre instrument que aquella escopeta, va sentir certa decepció.

Poch a poch y somrient sempre, el doctor anà atansantse a la xemaneya fins que hi sigué a tocar.

Aleshores mirà enlaire y vegé clarament les soles de les sabates del lladre, puig aquet estava assegut ab les cames penjades cap a enfora.

El doctor apuntà bé ab la seva escopeta y, davant del silenci més absolut, disparà.

Tothom ho podé veure: de dins del canó de l'escopeta, en lloch d'eixirne una bala, com tothom creya, ne sortí un cable de filferro, en l'extrem del qual hi havia un llas escorredor, que anà a agafarse al peu del lladregot.

Aquet, al sentirse'l peu lligat, volgué desferse'l llas, però no li era possible, tant per la posició incòmoda en que estava, com perque'l doctor Garlamolt, desde baix, estirava lo suficient pera que no s'afluixés el llas.

Aleshores el lladre's vegé perdut, ja que si'l doctor estirava'l cable l'hauria fet caure d'aquella alsada considerable; però, per altra part, quedantse quiet, no li passaria res, per més que'l sabi doctor no volia de cap manera estirarlo, puig no s'hauria complert la condició de cassar al lladre viu.

El detective, al comprendre que poca cosa s'havia guanyat, ho digué així me-teix al doctor; però aquet, per tota resposta, va treures una trompeta de la butxaca y donà tres tochs.

Tan bon punt hagué ressonat el tercer, aparegueren dos homes

REGAL D'EN PATUFET

Una magnífica bicicleta marca Sanromà, de les que venem a la Casa del Patufet, ab pinyó lliure, dos frens, neumàtics desmontables y bomba pera inflarlos, manillar de forma elegant, llantia d'acer niquelat, cartera, claus especials pera la bicicleta, engranador, un frasc d'oli *Popular-Velo* (especial pera'ls rossaments) y caixa de reparacions pera l'arranjament dels neumàtics.

Primer premi d'un sorteig que farem al acabar-se la noveleta. Pera pèndrehi part serà precis haver comprat EN PATUFET ab el folletó.

A més de la bicicleta hi haurà molts altres premis, que anirem anunciant.

Les condicions d'aquet sorteig ja les publicarem en un altre número.

portant un canó de grosses dimensions y, apuntantlo en direcció al lladre, varen dispararlo sense avisar.

En lloch de bala de canó sortí una bala... de cotó, però ab tal forsa, que, topant contra'l nas del lladre, el va fer capgirar, tirantlo de cap a dintre de la xemaneya.

A no ser el cable que'l mantenia lligat per un peu, el lladre hauria caigut per l'interior de la xemaneya; però, gracies a la ciencia del nostre sabí, quan el lladre's trabocà, quedà penjat de part de dintre, ja que'l doctor Garlamolt li aguantava'l cable desde baix. Després, poch a poch anà afluixantlo, y el lladre anà baixant per l'interior de la xemaneya com si fos una galleda a dintre d'un pou.

Al arribar a baix, quatre policies l'esperaven, incautantse dels bitllets y de la seva persona.

ERUDICIÓ EQUIVOCADA

— ¡Molt bé, noya, molt bé! Si continúes així seràs una digna èmula de Joana d'Arc.

El detective, al veure l'èxit de l'operació, s'abassà tan fortament al doctor que per poch me'l deixa rebregat.

Tothom aplaudia y el doctor no tenia prou barret pera tornar tants saludos com li feyen.

Ademés, dels dos-cents mil duros rescabalats, l'amo de la fàbrica n'hi regalà cinch mil, que li varen servir pera poder fer nous experiments.

J. M. F.

PREDICCIÓ GITANA

1. A l'Enriquet va dir-li una gitana, quan estudiava música, que si continuava per aquet camí arribaria dia que culliria'l fruit de son treball.

“Mori martir, mori fartir,,

En un mas de certa plana, el nom de la qual no fa al cas, tenien un mosso molt golafre, tant, que l'amo's vegé obligat a rebaixar-li la mesada, pera així rescabalar-se un xich del gran gasto que li ocasionava'l mantenir un *fartaner* de tal magnitud, ja que era tant el recapte que s'enduya, pera tot el dia, sempre que havia d'anar a treballar lluny, que de segur n'hauria omplenat el sarró de quatre mossos més (però, ey, no pas tan *fartaners*).

Un dia, trobant-se l'amo en conversa entre altres amichs seus, sortiren a parlar de *la part de la fartanera*, y ja no cal dir que's explicà lo que cabria en un *Rebost* (aixís anomenava a l'esmentat

mosso) que tenia a casa, el qual se menjaria tot sol un xay en un repàs.

— Vaja, home, no serà tant, — li digueren.

— ¿Que no? Donchs m'hi jugo'l xay, franch o doble.

— Ja està fet, — li contestaren.

Y acordaren el dia de l'aposta, y pera que tingués més ressò y no hi faltessin badochs, determinaren fer coure'l xay a l'hostal, y a fi d'obrir més la gana al *fartaner*, li farien coure un xich en estofat, un altre xich ab *platillo* y lo demés rostít.

Vingué'l dia designat, sense faltarli cap dels jugadors, y pera que l'acte tingués més importància, convidaren a l'agutzil, com a representant de l'autoritat, a fi de que ell meteix donés el fallo.

2. Y aquest dia arribà; però no sols va recullir el fruit, sinó que fins tingué verdures y tot.

Aquet prengué lloch a un cap de taula; a l'altre cap s'hi posà'l *Rebost*, que s'havia d'engolir el xay, y als costats, dret y esquerre, els interessats en l'aposta y altres curiosos.

Primer li portaren un tros fet en estofat, tal com s'havia convingut, y a seguit el tros fet ab *platillo*, y quan li anaven a portar el darrer tros rostit, el farta-ner s'aixecà, y, dirigintse al seu amo, li digué:

— Nostramo: jo protesto de lo que estàn fent, lo qual no es altra cosa que voler ferme perdre l'aposta. Vostè'm digué que m'havia de menjar un xay, y fa mitja hora que m'estàn entretenint la gana ab manyichs, manyochs, y may veig el xay; que me'l duguin d'una vegada, abans que tot, y després, si tinch més gana ¡ja'm portaràn aquestes tonteries! —

Enviat per A. ARNALL

Acudit

Un minyó, dependent de certes oficines, arribà mitja hora tart al treball, y l'encarregat, tot furiós, el renyà en gran manera, a lo qual el noy, excusantse, li digué:

— Si he fet tart es perque he tingut d'anar a un recado; mes jo li prometo que quan els demés pleguin, jo'm quedaré. —

Y així varen quedar. Un cop ja havien plegat els demés, ell se quedà, però en lloch de treballar, creuantse de brassos, se posà a dormir. Als ronchs del minyó vingué l'encarregat, y, despar-
tantlo, li digué:

— ¿No m'ha dit que quan pleguessin els demés, vostè recuperaria'l temps perdut?

— Sí, senyor; jo li he dit que faria lo que hauria fet aquella mitja hora, y com que no hauria fet res... — BENET CARRETÉ.

- Aquí li porto'l noy, a veure si li proporciona un bon parell de sabates.
- ¿Quin número té?
- Oh, no té número.
- ¿Còm s'entén que no té número?
- ¡Com que sempre ha anat descals!

El brodat denunciador

En una populosa ciutat de Turquia hi vivia un comerciant en teles, que era l'home més malvat d'aquell país. Quan ab ses paraules afalagadores podia atreure a sa botiga algún comprador confiat, aquet ja no tornava a sortirne pas.

Una trampa, hàbilment dissimulada sota una groixuda alfombra, s'obria baix el seu pas y el feya caure a dins d'un fosch soterrani, ahont el feya morir de fam abans de robarlo.

Un dia acabà per ser descobert, y expià'ls seus crims:

Un comprador se presentà un dematí a cercar una tela que li

convenia. El comerciant el feu entrar a l'interior de la tenda; un instant després el comprador queya al fons del soterrani.

Aleshores el client, que era un home molt prudent, reflexionà y deduhí que'l volien matar.

— Escolta — va dir al seu butxi quan aquet va anar a comprovar en quin estat se trobava, — jo no dubto de que tu vols matarme y robarme. Trista especulació, perque jo no he portat més que una petita quantitat. Vaig a ferte una proposició. Jo brodo maravellosament; les teles y els arabeschs que ma agulla trassa, semblen més flexibles y més armoniosament enllassats que les flors del paradís de Mahoma. Si tu vols alimen-

tarme dins d'aquesta cova, jo, en cambi, te brodaré les teles. —

El comerciant trobà ventatjosa la proposició y s'apressà a portar tela, fil y agulles al seu presoner.

Aquet sabia escriure, lo que es molt apreciable, principalment en un país ahont l'instrucció està poch extesa.

Ab els fils de seda brodà sobre una cinta de la tela uns caràcters que formaven uns capritxosos dibuixos, que pera una persona que sabés llegir significava:

«El que ha brodat aquesta tela està presoner a casa del mercader que l'ha venut. Que s'informi a la policia perquè'm lliurin.»

El mercader, que no sabia llegir, quedà encantat del treball del seu presoner, y va vendre a l'altre dia la tela ab el brodat denunciador.

Poques hores després, la forsa armada entrà a casa del comerciant, el presoner fou posat en llibertat y ell condemnat a mort.

Traduit del francès per

ANTONI BOIX LAPIEDRA

— ¡Mireu que es pega la meva! Tot el peix que he pescat se m'ha mort.

Malentès

En una tertulia:

— ¿Què s'ha fet de l'amich Juli? Fa dies que no se'l veu ni en palla ni en pols.

— Oh, el pobre està malament a conseqüència d'una operació.

— ¡Ah, aquets cirurgians!

— No, no; a conseqüència d'una operació de borsa. —

JOSEPH FERRER

Totes les solucions. — Gustau Ferrer.

Tres solucions. — Carme Ture, Teresa Font, germans Riera, Feliu Duràn, Antoni Closas, Ramón Prous, Santiago Costa, Pere Climent, Joseph Veve, Antoni Just, Francisco Casals y Joseph Panadès, germans Castells, Tereseta Canales, Gabriel Madrid, Paquita Fages, Joaquim Vilurbina, Joan Basté, Francisco Riera, germans Verdura, germans Corominas, Tomàs Cerdau, Andreu Vidal, germans Feliubadaló, Joan Barra-bès, Joan Soley, Agustí Sesma, J. Forcadell, J. Sesma, Joseph Vergès, Francisco Mensa.

Dues solucions.— Salvador Barba, Ramón Laplana, Joseph Porta, Vicens Serrado, Joan Ricou, Joseph Mestres, Marina Serra, Tomàs Teixidó, S. Clarós, Maria Rius, Expedito Sans, Joan Vilas, Juli Arranz, Família Suñé, Paco Marca, Frederich Berenguer, germans Roig, Enrich Lluch, Ramón Berenguer, Joseph Aluja, germanes Tura, germans Dinarés, Miquel Solà, Salvador Guixeras, Miquel Pratsevall, germans Artigas, germans Puigdemillibó, Antò Petít, Just Serrat, Joan Carandell, Frederich Mado-rell, Robert Escofet, Joan Rius, Francisco Jubany, Salvador García, Miquel Trayter, Pere M. Casanovas, Joseph P. Socías, Maria Ros, Pepeta Ros, Miquel Ros, Joan Umbert; Febrés, Pi y Querol; Alfonsa Comella, Gaspar Nonell, Aurora Cosp, J. Matabosch, Rosalia Montserrat, Mercè Montserrat, Joan Sayol, Joseph Llasat, Jaume Puig, J. Jacas, Joseph Foix, Joseph Vallhonrat, germans Fuster, Francesch Tolsa, Francisco Coma, Maria Ginés, germans Paradell, Joseph Villagrasa, M. Vilafranca.

Una solució.— Jaume Vallhonesta, Octavi Julià, Joan Usón, Mercè Julià, Joseph Segura, Pere y Carmeta Vilà, Vicens Fort, Dolors Soterias, Cristina Soterias, Pilar Soterias, Josephina de Ballesta, Joaquina Spà, Miquel Spà, Ramón Spà, Pere Samba-bola, Marcelina Samsó, Montserrat Castany, Roseta Saurí, Amalia Pérez, Joseph Abelló, germans Créixams, Joan Llimona, Jaume Curtinas, Enriqueta y Maria, Carmeta Barberà, R. Altaba, Joseph M.ª Ollé.

NOTA.—Aquesta setmana hem tancat la llista, per excepció, el dilluns al vespre.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

L'invers tres-prima-segona
té una *total* molt bufona,
que encara que sembla *hu-tres*,
ningú pot *segón* que ho es.

PERE MESTRE

LOGOGRAF NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 — Capital de provincia.
5 4 3 2 6 — Màquina pera treure aigua.
5 4 3 6 — Parentiu.
3 4 5 — Licor.
5 4 — Negació.
6 — Vocal.

JOSEPH GUITART

SEMBLANSA

— ¿En què se sembla un que estigui cansat de seure ab un aeroplà?

JOSEPH SANGENIS

ENDEVINALLA

¿Còm ho farieu pera dur aigua ab un cedàs?

X.

FUGA DE CONSONANTS

Dedicada a Francisca Almera

..e..o..u..a..e..a..a..E..e..a
..o..e..o..i..a..e..ue..a

MERCÈ TRESSERRA

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

A l'intrínquilis: *Tantarantana*. — Al geroglífich: *Te-déum*. — A la xarada: *Piano*. — A l'endevinalla: *Perque tothom li tanca les portes y ha d'estarse al carrer*.

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

BARCELONA. — Imprempta de FIDEL GIRÓ, carrer de Valencia, núm. 233

La Casa del Patufet

Cardenal Casañas, 4

Cinematògraf de butxaca

Més barato que tots els de Barcelona, ja
que, si no s'espatlla, dura tota la vida

60 cèntims

GRAN NOVETAT Y BARATURA

Plomes estilogràfiques

a 20 cèntims

Llibres, catalans y castellans, d'educa-
ció, de contes, de viatges

Objectes d'escriptori y dibuix

Taules-pupitre

Llibretes de totes mides y preus

Paper y sobres

SECCIÓ DE SPORT: Jochs de croquet,
raquetes de tennis, pilotes de foot-ball,
y bicicletes Sanromà

TOT BONICH • TOT PRÀCTICH • TOT ECONÒMICH

En temps dels reis de Fransa's feyen unes grans parades, en les quals, a fi de que's soldats estiguessin ben alineats, els oficials tiraven una ratlla ab un cordill.

Un día un oficial se va descuidar, dit cordill y va marcar la ratlla ab un reguer de la pólvora del seu revòlver. Mes vetaquí que l'espurna de la pipa d'un artista que hi havia per allí a la vora...

...va inflamar la pólvora, de manera que aquell dia's soldats de la parada no varen poder conservar la línia recta com tenien per costum.